

Αρετές και καλοπέραση - Του Πρωτοπρεσβύτερου Θεμιστοκλή Μουρτζανού

/ [Γνώμες](#)

Ο Αββάς Ισίδωρος ο Πηλουσιώτης έλεγε: «Να τιμάς τις αρετές. Και να μην επιδιώκεις την καλοπέραση. Γιατί οι μεν είναι πράγμα αθάνατο. Ενώ η άλλη εύκολα χάνεται» (Από το «Γεροντικό»).

- Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας

Οι άνθρωποι έχουμε κατά βάθος στην καρδιά μας την επιδίωξη της καλοπέρασης. Δεν είμαστε έτοιμοι να κουραστούμε, ούτε μπαίνουμε στον κόπο με καλή διάθεση. Θα προτιμούσαμε να τα έχουμε όλα έτοιμα. Αυτό το πράττουμε οι γονείς στα παιδιά μας. Εύκολα τα λυπόμαστε όταν είναι να κουραστούνε και εύκολα τα αμνηστεύουμε όταν έχουν μπροστά τους όρια που πρέπει να τα υπερβούνε και αυτά δεν θέλουν να προσπαθήσουν. Έτσι, όταν έχουν τα παιδιά μας εξετάσεις και δεν προσπαθούνε, η εύκολη αντιμετώπιση είναι το «δεν πειράζει, τι να κάνουμε». Το ίδιο συμβαίνει και όταν καλούνται να διαβάσουν. Να έρθουν δηλαδή μπροστά σε μία απόπειρα να καλλιεργήσουν τη σκέψη και την ψυχή τους, να μάθουν πράγματα

για τη ζωή τους, να βιώσουν ότι «τα αγαθά κόποις κτώνται». Οι γονείς είμαστε έτοιμοι να καταγγείλουμε το σύστημα, τους εκπαιδευτικούς, τις απαιτήσεις, όχι όμως να ωθήσουμε τα παιδιά μας, κάποτε και με το δικό μας παράδειγμα, να παλέψουν στον αγώνα της παιδείας.

Αν μπειτε σε ένα συνηθισμένο εφηβικό δωμάτιο, θα διαπιστώσετε ακαταστασία. Το ίδιο και στα παιδικά δωμάτια. Το πρόβλημα δεν είναι όμως η έλλειψη τάξης. Είναι ότι τα παιδιά και οι έφηβοι δεν ενοχλούνται από αυτήν. Είναι ότι οι γονείς, ιδιαιτέρως οι μητέρες, θα πρέπει να αναλάβουν την τακτοποίηση, όταν η κατάσταση φτάσει στο απροχώρητο, χωρίς να θέλουν να πιέσουν ουσιαστικά τα παιδιά να κάνουν αυτό το βήμα. Προφανώς και τα παιδιά θα παίζουν, θα ανακατέψουν. Το ίδιο και οι έφηβοι. Προφανώς θα υπάρχει και πλήξη και έλλειψη διάθεσης στο τέλος της ημέρας ή στην αρχή της το δωμάτιο να τακτοποιηθεί. Το θέμα είναι ότι συσσωρεύεται η αδιαφορία και η επιθυμία της καλοπέρασης έχει να κάνει με την άρνηση του κόπου.

Το όραμα των γονέων είναι τα παιδιά τους να μην κουραστούν όσο οι ίδιοι. Έτσι, τα πάντα τείνουν προς μία καλοπέραση, χωρίς, ταυτόχρονα, να υπάρχει ενδιαφέρον τα παιδιά να ασκηθούν στην αρετή. Και η αρετή έχει να κάνει με τον κόπο της υπέρβασης του εαυτού, της μη υποταγής σε κάθε επιθυμία, η οποία δεν είναι αυτονόητα καλή. Η αγάπη είναι η αρετή. Η αγάπη θέλει αγώνα ελευθερίας, η οποία εξ αρχής είναι δώρο του Θεού σε όλους μας, που είμαστε εικόνες Του. Ο κόπος δεν είναι κακό. Ο κόπος λειαίνει την ψυχή. Μαθαίνει τον άνθρωπο να εκτιμά τους σταυρούς του. Να μην τους θεωρεί καταστροφή, αλλά αφετηρία αγώνα, πίστης στον Θεό που ουδέποτε μας αφήνει στην πραγματικότητα μόνους μας.

Ο ασκητικός λόγος αναφέρει ότι οι αρετές είναι αθάνατο πράγμα. Συνοδεύουν τον άνθρωπο και σ' αυτήν και στην άλλη ζωή, διότι τον κάνουν ταπεινό, τον κάνουν να νιώθει την αδυναμία του και να μην το βάζει κάτω, ακόμη κι αν ηττάται. Τον βοηθούν να δει τη δύναμη της συγχώρεσης του Θεού, της ελπίδας που η σχέση μας μαζί Του μάς προσφέρει. Αντίθετα, η καλοπέραση παρέρχεται. Ας μην πορευόμαστε λοιπόν με την αίσθηση ότι η ευτυχία είναι η αυτάρκεια και η άνεση. Η χαρά είναι απαραίτητη προφανώς στη ζωή, για να ξεκουραζόμαστε. Δεν μπορεί όμως η καλοπέραση να είναι ο στόχος. Η δημιουργία, η αρετή, η σχέση με τον Θεό και τον άνθρωπο, με όσον κόπο κι αν χρειαστεί, είναι ο δρόμος.

Πηγή: themistoklismourtzanos.blogspot.com - pemptousia.gr